

אמא אירית ז"ל

ב-22.30 בלילה העירה אותי אשתי (ג'ניס). זה מספר ימים שאנחנו מחכים לטלפון שיודיע כי הכול עבר ואימא נפטרה, לאחר שחלה הידרדרות קשה במצבה והרופאים הודיעו לנו כי זמנה קצוב – הפנים והדמעות בעיניים של אשתי סיפרו את הכול. רגשות עצב עמוק ואובדן התערבבו בי יחד עם רגש הקלה שבא עם הידיעה כי יותר אימא לא סובלת.

למעלה מ-3 שנים עברו מאז הבאנו את אבא ואימא אל המוסד לתשושי נפש בטבעון, אימא סבלה מדמנציה, יחד עם אבא שסבל מתסמונת זעה. לפחות הם עדיין היו ביחד! לאחר כחודש ימים אבא נפטר. אימא המשיכה לדעוך, שוקעת מדי יום לתוך חור שחור שגזל ממנה את היכולת להכיר את ילדיה ונכדיה, מלבד רגעים קצרים של חיבור, שגם הם הלכו ונעלמו. הניצוץ, וחוכמת החיים שתמיד קרנו בעיניה הלכו ודעכו, וריקנות איומה ובדידות לקחו את מקומם.

אני מרגיש חייב בשלב זה להזכיר את אחותי אביבה ובנותיה הנפלאות אשר באהבה ללא גבול ובסבלנות עמוקה טיפלו באימא וביקרו אותה באופן קבוע, מביאות איתן רגש של חום, ואני מאמין שנתנו לאימא איזושהי הרגשת הקלה וקשר, כאשר המחלה הנוראה איפשרה לה דקות ספורות של חיבור למציאות. על כך אנחנו האחים והאחות חייבים חוב שלא ניתן לעולם לשלם במלואו.

אימא ואבא נפגשו בתקופת מלחמת העולם השנייה כאשר שניהם שירתו בצבא האנגלי בציילון, היום סרי לנקה. אבי תותחן בחיל האוויר ואימא אחות בבית החולים הצבאי. אבא התאהב מיד באשה היפהפייה במדי אחות, ובעקשנות טבעית יחד עם כל ה - Charm that he could master (וזה לא היה קל לו) הצליח לגרום לאימא להתאהב בו, אהבה ששרדה למעלה מ-60 שנה.

אהבה זו הביאה את אימא יחד עם אבא לעזוב את החיים באנגליה בשנת 1946 ולעלות לישראל, ולהתיישב כשנתיים לאחר מכן על גבעה מסולעת מול הגבול הסורי מרחק אלפי שנות אור מהחיים אליהם הייתה אימא רגילה בלונדון.

בארץ קשה ונוכרית, הדוברת שפה זרה ושקועה בתוך מלחמה עם כל שכניה, הם הקימו בית וגידלו 5 ילדים, בעצם 7, כאשר ג'יליאן ומייקל הצטרפו למשפחה. ולמרות מאבק קיום בלתי פוסק ודרך חיים קיבוצית אשר מטבעה ניתקה את ההורים מילדיהם, אימא לא ויתרה ודאגה כי לכולנו תהיה הרגשת בית חם ואוהב וקשר קרוב, בפגישות קבועות מדי יום בשעת התה המפורסמת, 4.30 אחר הצהריים.

אימא שמרה על עצמה, תמיד מלובשת ומטופחת בשלמות. לא נתנה למציאות הקשה, או לחוסר המוחלט בכסף להשתלט על חייה, בנחישות ובקלאסה שאין שנייה לה הייתה תמיד Calm, cool and collected. and beautiful

דוגמה לכל חברי הקיבוץ, גם כאשר בתוכה הייתה כולה מרקחת של עצבים ודאגות. רבים מכם הכירו את אימא דרך החיים המשותפים בקיבוץ, אחרים הכירו את אימא מעבודתה בתנועה ומהקשרים אשר יצרה עם אנשים בכל אשר הלכה.

חלקכם הכירו אותה אישית ומקרוב ולחלקכם הייתה הזכות להיות בחברתה לזמן קצר בלבד. אך ללא יוצא מן הכלל, אלה שאינם עוד איתנו ואלה מבינינו שפה ביום זה, כולם ידעו מיד כי לפנייהם אישה מיוחדת ונפלאה, LADY אמיתית בכל דרכה, ללא משוא פנים וללא יוהרה, עם יושר אישי וחוכמת חיים טבעית ופשוטה, אשר לא ניתן היה להתעלם מהם ואשר נגעו בכל נפש אשר באה בחברתה.

אפילו המחלה הנוראה ותשישות הנפש לא הצליחו לקחת תכונות אלה מאימא ועובדי המוסד בטבעון כולם התאהבו באשה צנועה ושקטה זו אהבה גדולה.

מתקופה מוקדמת של ילדותי אני זוכר את אימא מבקרת חברים בבתייהם ואחרים אשר היו דופקים בדלת ומבקשים לדבר עם אימא יום יום ובכל השעות. כולם מחפשים אוזן קשבת ותשובות פשוטות לבעיות אישיות, כואבות ומורכבות. לאימא תמיד היו הזמן והסבלנות להקשיב, להשתתף בכאב ולתמוך במילה טובה ועצה חכמה. שנים על שנים של השתתפות אישית בגורלם של נפשות רבות, היכרות אישית עם הזמנים האינטימיים ביותר בחייהם. ומעולם לא סיפרה לאיש ולו דבר אחד, אולי פה ושם לאבא, אבל הכול היא שמרה בתוכה, שנים על גבי שנים - איזו אחריות, איזו מסירות ונפש טהורה, איזה אומץ לב – זו הייתה אימא.

אימא המשיכה להתפתח ולהתמחות באופן מקצועי בטיפול באנשים עם בעיות חיים קשות וכואבות, אימא עבדה במשך שנים מחוץ לקיבוץ בתנועה, בקיבוצים ובקריית שמונה, מול קהל גדול ומגוון ומול אתגרים שונים, אשר לקחו אותה לכיוונים אשר אני בטוח שהיא לא ידעה כי תמצא את עצמה בתוכם כאשר יצאה לדרך, אך בכל רגע ובכל יום מחייה היא המשיכה לפגוש אנשים באמצע הדרך, לקחה אותם ביד והביאה אל חוף מבטחים, Day in – Day out for 50 years.

ילדים, נערים, נערות, בוגרים, מבוגרים, נשים וגברים, כולם באו לדבר עם אימא כאשר חייהם קרסו סביבם, כאשר הכאב היה גדול ועמוק מדי להתגבר לבד. כאשר אמיתות גדולות וקשות מול עיניהם הם באו לאימא כדי לקבל ולו טיפה של שקט נפשי ושל אוזן קשבת, של נפש מזדהה, יושר אמיתי ואינטליגנציה עמוקה וטבעית, באימא הם מצאו את הכול והחיים לא נראו שחורים כל כך.

אימא תמיד ידעה מתי להקשיב ומתי לדבר! כל מקרה, כל סיפור חיים היו בשבילה a challenge את הכול היא לקחה אישית – אם היא לא תעזור אז מי?

לאימא היה את ה- "Magic Touch" וכולנו הרגשנו אותו במידה זו או אחרת! למזלנו!

בשבילי אימא הייתה תמיד מלכה ללא כתר, Lady אצילה ללא תואר.
 אני גאה להיות בנה של אישה מיוחדת זו, ומרגיש כי כולנו איבדנו משהו יקר
 בחיינו אשר יהיה חסר לנו עד יום מותנו!!!!!! כולנו, החתנים והכלות אשר אהבו
 אותה כמו אימא, הנכדים והנכדות אשר אצלה מצאו מקלט ופינוקים, וכל אותם
 בעלי המזל בינינו אשר זכו להיות במחיצתה ולו לזמן קצר בלבד .
 אמא – אני אוהב אותך, הינך משוחררת עכשיו מכל כאבי החיים! עופי עופי
 ציפור טובה.

יורם

